

Marita G. Schmitz

Den "mörka" tvillingens lockelse

Min tvillingsjäls Saga
- Sann historia -

Den "mörka" tvillingens lockelse

Det var... strax efter min 19-årsdag – efter att ha gjort slut med min första pojkvän, som jag faktiskt hade planerat att flytta in med – som jag flyttade ut från mina föräldrars hus till min första lägenhet. Jag ville vara självständig och bo nära min arbetsplats. Framför allt vägrade jag absolut att ge mina föräldrar pengar till mitt kost och logi. Från och med nu skulle jag bli tvungen att göra det.

Några veckor innan jag flyttade ut berättade en vän om en sorts telefonkonferens i vår stad – där många människor kunde prata med varandra samtidigt. Jag var tvungen att prova det.

Det var kul – alla pratade i munnen på varandra. Sedan var jag tvungen att komma på ett smeknamn eftersom ingen ville använda sitt riktiga namn. De flesta hade djurnamn eller namn på filmkaraktärer.

Det var jättekul, och vi pratade om att träffas som en grupp någon gång.

Det fanns flera telefonnummer man kunde ringa – och ja, riktiga klickar började bildas och träffas. Vi ordnade en mötesplats som de flesta av oss var överens om, och sedan träffades vi. Det första mötet var ganska litet – kanske 10–15 personer i blandade åldrar.

Innan jag gick till det första mötet märkte jag en mycket vänlig röst som ropade mitt namn. Det blev en omedelbar koppling på mötet – vi kom alla riktigt bra överens. Det var en rolig sammankomst. Nu, förutom namnen och de många rösterna, kunde vi äntligen se människorna. Naturligtvis hade vi föreställt oss några av dem helt annorlunda. Det var jättekul, och vi hade alla roligt.

Sedan träffades vi oftare; ibland för att åka skridskor, ibland bara för att ta en drink och prata – vanligtvis på en vanlig mötesplats (en bistro/ett kafé).

Där var den – om och om igen – den där rösten som fortsatte att ropa mitt namn – men nu visste jag vem den tillhörde. Så jag var med och ropade hans namn också.

Vi gillade verkligen varandra. Som sagt, jag var bara 19 år gammal, och han var redan 25. Jag var inte riktigt säker på vad jag skulle tycka om honom. Vi var lite som vänner; och jag hade precis gjort slut med min första pojkvän, som jag hade varit tillsammans med i nästan två år. Som jag beskrev ovan hade jag precis flyttat ut och ville njuta av livet – gå och dansa och träffa folk. Jag tänkte på allt möjligt men att börja med något seriöst igen direkt. Vi var väldigt försiktiga med varandra.

Jag märkte dock att han verkligen var tagen av mitt temperament och min livsglädje. Och jag drogs till äventyret.

Tja, vi brukade ibland hämta varandra hemma för att åka till vår mötesplats tillsammans, eller så körde vi varandra hem.

Av någon anledning gjorde han aldrig en åtgärd.

Det var lite konstigt med honom. En gång, under ett möte, lade jag armen om hans axel... Men han gengäldade inte.

Tja, jag sa till mig själv: "Ja, vi är bara vänner, och allt är bra."

Men sedan dök känslor upp – som att jag kanske inte var tillräckligt bra, att jag inte hade ett lika bra jobb som han. Jag kände mig väldigt pojkkattig och kompislik. Kanske inte hans typ av kvinna – eller inte tillräckligt kvinnlig.

Vid den tiden tänkte jag inte så mycket på varför vi var så nära. Men att höra hans röst i telefonen var alltid magiskt – helt fångslande.

Jag gick till mötesplatsen här och där, vart jag än kände för att gå eller göra de saker jag tyckte om.

Jag hade också fått en flickvän där. Jag gick ofta och dansade med henne på helgerna – ibland till en dansklubb, ibland till ett disco. Ibland följde han med.

Träfforna blev mindre frekventa, och jag tillbringade mer tid med min flickvän. Vi körde ibland till henne eller mina föräldrars hus på helgerna och gick till ett disco där.

Träfforna fortsatte ett tag, och vi stötte på varandra hela tiden.

Någon hade berättat för honom att jag hade en ny pojkvän, och från och med då sågs vi bara av en slump. Det fanns aldrig en chans att ha ett personligt/privat samtal med honom – det fanns alltid andra människor i närheten.

Sedan gick jag till en annan mötesplats, ett annat telefonnummer. Och mycket riktigt, jag stötte på honom där. När jag såg honom var allt jag kunde tänka mig att säga: "Åh, det är du igen!" Ja, jag blev faktiskt lite förolämpad eftersom han i princip ignorerade mig. Jag hade ingen aning om att han trodde att jag hade en ny pojkvän. Han var uppslukad av ett mycket intimt samtal med en annan ung kvinna.

Nå, jag antar att jag var lite avundsjuk trots allt.

Jag fick dock reda på att han hade märkt det nyligen – sedan vår senaste kontakt.

Han och jag – vi stötte sällan på varandra längre; det hade gått en ganska lång tid – minst två eller tre år – innan vi stötte på varandra av en slump när vi handlade under vår lunchrast.

Det var konstigt – vi småpratade i princip bara och pratade om var vi jobbade och bodde.

Men jag tror att jag stammade lite. Jag vet inte. Jag var otroligt glad att se honom igen. Eftersom vi bara hade en kort lunchrast och båda handlade lite, gick vi skilda vägar ganska snabbt – utan att utbyta telefonnummer. Han bodde i en annan del av staden vid det laget, och jag hade redan flyttat till landsbygden för att vara med en ny pojkvän. Och jag jobbade i stan hela tiden.

På något sätt ville mötet inte lämna mig ifred. Jag tänkte på det om och om igen. Jag såg hans ansikte i mitt sinne – hur det log mot mig. Det ville bara inte släppa taget – det var som en magnet. Vad var det där?

Jag antar att det var ungefär ett år senare som jag tänkte att jag ville träffa honom igen, trots att jag fortfarande var i mitt nuvarande förhållande.

Men jag kände mig på något sätt dragen till att träffa honom igen. För att se om det fanns mer i det. Jag var nyfiken och fortsatte att föreställa mig hans leende ansikte. Hur glad han hade varit över att träffa mig igen. Hmm, jag ville verkligen ta

reda på om det fanns något mellan oss – om det fanns mer än bara vänskap.

Men hur skulle jag gå tillväga? Jag kunde inte riktigt säga till min nuvarande pojkvän: "Jag ska bara åka ut och träffa en gammal vän från förr i tiden..."

Men jag tog chansen och körde för att träffa honom en helg – en 45-minuters bilresa – när min pojkvän inte var hemma.

Jag gick in i hans lägenhet – han gav mig en rundvisning. "Fin lägenhet", sa jag. Och sedan – jag var absolut tvungen att veta – hur han skulle reagera?

Jag kysste honom på läpparna. Men i hans ögon såg jag bara rädsla. Han frågade om jag ville stanna, men jag kunde inte förstå rädslan i hans ögon, och samtidigt var jag rädd – att jag redan hade blivit upptäckt hemma, att de kanske redan saknade mig, och att jag skulle hamna i trubbel om jag stannade borta längre. Dessutom kom den känslan tillbaka: kunde han verkligen vara ärlig?

Var jag ens tillräckligt bra för honom, tillräckligt feminin och tillräckligt attraktiv? Samma känsla som jag hade haft tidigare kom över mig.

Så jag sa snabbt adjö. Jag satte mig i bilen igen och körde hem.

Jag sa till mig själv: ”Nej, då är den förmodligen inte där trots allt, och det är allt.”

Senare, några dagar eller veckor senare – jag kan inte komma ihåg exakt nu – skrev jag ett brev till honom. Först skrev jag min returadress på den – sedan strök jag över den. Och jag skickade den. Det var allt.

Ungefär två år senare gifte jag mig med min dåvarande pojkvän – men jag kunde inte riktigt få honom ur huvudet. Jag fortsatte tänka och drömma om det – vad skulle ha hänt om jag hade stannat? Tja, jag antar att jag aldrig kommer att få veta, tänkte jag.

Tja, jag var bara tillsammans med min pojkvän i sju år (inklusive bröllopet). Sedan var han otrogen mot mig. Jag flyttade ut. Vi skilde oss.

Sedan försökte jag hitta honom igen (min trevliga telefonröst). Men jag hade inte hans nuvarande telefonnummer – och han bodde inte ens där längre. Men sedan hittade jag hans föräldrars telefonnummer i telefonboken.

Efter en stunds funderande gjorde jag det. Jag ringde hans föräldrars hus.

Hans mamma svarade i telefonen. Jag frågade om honom och om hon kunde ge mig hans telefonnummer. Men hon sa: "Han är med en väldigt svartsjuk flickvän nu." Och jag borde inte försöka kontakta honom. Av den anledningen fick jag inte hans telefonnummer.

Jag minns inte exakt nu, men jag tror att jag lämnade mitt telefonnummer så att han kunde kontakta honom.

Tja, vad synd. Jag skulle gärna ha pratat med honom om vad som hände då och hur jag fortsatte att tänka på honom. Jag ville bara veta hur han mådde och om han gick igenom samma sak.

Tyvär misslyckades mitt sökande efter honom.

Internet?! - Ja, om bara det hade funnits då hade jag kanske hittat honom.

Tyvär stötte jag inte på honom av en slump, och jag visste inte var han jobbade nu eftersom företaget han tidigare jobbade för inte längre fanns.

Så det var allt! "Tja, han borde vara lycklig", sa jag till mig själv.